

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/18/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111217879
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2111217879.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov Mgr. Dušana Čima a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobcu: V. Q., nar. X. R. XXXX, bytom I., E. XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Štefan Bugala, Trnava, Fándlyho 32, proti žalovanej: Mgr. Q. Q., nar. X. W. XXXX, bytom I., E. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 14, o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 22. októbra 2013 č. k. 26C/91/2011-127 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í t a k**, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov prvostupňového konania v sume 609,99 eur na trovách právneho zastúpenia a v sume 150 eur na iných trovách konania, všetko splnomocnenkyňi žalovanej do 3 dní.

Nariaďuje súdu prvého stupňa vykonanie opravy označenia splnomocnenkyne žalovanej v úvodnej časti napadnutého rozsudku.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v sume 317,60 eur a to splnomocnenkyňi žalovanej do 3 dní.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom I. žalobu zamietol (inak žalobu ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretej 10.7.2003 medzi účastníkmi konania) a II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 609,99 eur a iné trovy konania v sume 150 eur, k rukám advokáta žalovanej, a to do 3 dní. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 80 písm. c/ O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 3 a § 150 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne záverom o neunesení dôkazného bremena žalobcom z hľadiska preukázania naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe, nakoľko účel, ktorý ňou žalobca sleduje t. j. aby mu žalovaná v prípade ďalšieho užívania bytu, ku ktorému mali byť upravené vzťahy účastníkov konania v dohode, zaplatila hodnotu členského podielu, je možné dosiahnuť iným spôsobom a preto v danom prípade určovacia žaloba o určenie neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM (bezpodielového spoluvlastníctva manželov) nie je opodstatnená. I v prípade preukázania naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe, mal súd prvého stupňa za to, že vykonaným dokazovaním nebol zistený žiaden rozpor dohody o vyporiadaní BSM s § 150 O. z. i v prípade, že žalobca nedostal nič na základe takejto dohody (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 726/1999), ktorý by mal za následok jej neplatnosť v zmysle ust. § 39 O. z., ako to tvrdil žalobca, nakoľko pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva dohodou účastníkov sa pri

jej uzavretí uplatní dispozitívna voľnosť účastníkov občianskoprávných vzťahov, a preto takto uzavretá dohoda nie je neplatná v zmysle § 39 O. z. ani pre rozpor s dobrými mravmi. K tvrdeniu žalobcu, že nepodpisal dohodu uviedol, že vykonaným znaleckým dokazovaním mal za preukázané, že pisateľom sporného podpisu na predmetnej dohode je jednoznačne žalobca a preto v súlade s § 40 ods. 3 O. z. dospel k záveru, že predmetná dohoda ako písomný právny úkon je platná, pretože bola podpísaná obidvomi konajúcimi osobami. Žalobca svojím podpisom na predmetnej dohode potvrdil, že si dohodu prečítal, súhlasil s jej obsahom a že dohoda bola uzatvorená dobrovoľne a bez nátlaku. Žalobu zamietol považujúc ju z uvedených dôvodov za nedôvodnú. Návrh žalobcu na doplnenie dokazovania vyzvaním znalca na predloženie kópie osvedčovacej knihy, ktorú mu notárka JUDr. Anna Nováková vyhotovila, v ktorej je overený podpis žalobcu z 5.4.2004 zamietol ako nevhodný a nadbytočný, majúc za to, že navrhnuté doplnenie dokazovania by neovplyvnilo rozhodnutie vo veci samej, nakoľko súd rozhodol na základe vykonaného znaleckého dokazovania a navrhnutým dokazovaním by sa konanie len predĺžilo. Ďalší návrh na doplnenie dokazovania vyhotovením kontrolného znaleckého posudku zamietol z dôvodu, že úlohou znalca bolo zistiť, či sporný podpis na dohode písal resp. nepísal žalobca, na čo znalec v štvorstupňovej škále hodnotenia jednoznačne vyslovil, že pisateľom sporného podpisu je žalobca, keď v znaleckom posudku ako aj výpoveďou na pojednávaní znalec dostatočne a presvedčivo odpovedal na otázky žalobcu, ktorými chcel žalobca spochybníť závery znaleckého posudku, majúc z tohto dôvodu navrhnuté kontrolné znalecké dokazovanie za nadbytočné a nevhodné. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 11 ods. 1 Vyhľadávky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „advokátska tarifa“), vecne plným úspechom v konaní žalovanej, ktorej priznal náhradu trov konania, spočívajúcu v preddavku na trovy spojené s vypracovaním znaleckého posudku v sume 150 eur a v trovách právneho zastúpenia 609,99 eur (za 4 úkony právnej služby: 1. prevzatie veci a príprava zastúpenia 3.7.2012 á 58,69 eur + režijný paušál á 7,63 eur, 2. účasť na pojednávaní 3.7.2012 á 58,69 eur + režijný paušál á 7,63 eur, 3. účasť na pojednávaní 5.9.2013 á 60,07 eur + režijný paušál á 7,81 eur, 4. účasť na pojednávaní 22.10.2013 á 60,07 eur + režijný paušál á 7,81 eur = 268,40 eur + 20% DPH (daň z pridanej hodnoty) v sume 53,68 eur = 322,08 eur; náhrada za stratu času a náhrada hotových výdavkov: 1. pojednávanie 3.7.2012 - náhrada za stratu času za účasť na pojednávaní - 4 polhodiny á 12,71 eur, t. j. celkovo 50,84 eur + 20 % DPH, t. j. spolu 61,01 eur, náhrada hotových výdavkov: cestovné náhrady - 0,183 eur/km, 112 km, t. j. celkovo 20,50 eur + 20 % DPH, t. j. spolu 24,60 eur, náhrada za pohonné hmoty pri priemernej spotrebe 5,6 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,511 eur, t. j. celkovo 9,48 eur, t. j. spolu 95,09 eur; 2. pojednávanie dňa 5.9.2013 - náhrada za stratu času za účasť na pojednávaní - 4 polhodiny á 13,01 eur, t. j. celkovo 52,04 eur + 20 % DPH, t. j. spolu 62,45 eur, náhrada hotových výdavkov za účasť na pojednávaní: cestovné náhrady - 0,183 eur/km, 112 km, t. j. celkovo 20,50 eur + 20 % DPH, t. j. spolu 24,60 eur, náhrada za pohonné hmoty pri priemernej spotrebe 5,6 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,527 eur, t. j. celkovo 9,58 eur, t. j. spolu 96,63 eur; 3. pojednávanie 22.10.2013 - náhrada za stratu času za účasť na pojednávaní - 4 polhodiny á 13,01 eur, t. j. celkovo 52,04 eur + 20 % DPH, t. j. spolu 62,45 eur, náhrada hotových výdavkov za účasť na pojednávaní: cestovné náhrady 0,183 eur/km, 112 km, t. j. celkovo 20,50 eur + 20 % DPH, t. j. spolu 24,60 eur, náhrada za pohonné hmoty pri priemernej spotrebe 5,6 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,458 eur, t. j. celkovo 9,14 eur, t. j. spolu 96,19 eur), ktoré v súlade s § 149 ods. 1 O. s. p. zaviazal žalobcu zaplatiť splnomocnenému právnomu zástupcovi žalovanej. Dôvodil, že splnomocnený zástupca žalovanej hodnotu jedného úkonu právnej služby vyčíslil sumou 625,73 eur, vychádzajúc zo sumy hodnoty veci 101.156,94 eur určenej súčtom hodnôt hnuiteľných vecí a hodnoty členského podielu v bytovom družstve k 4 - izbovému bytu, ktoré boli predmetom dohody o vyporiadaní BSM, ktorej určenia neplatnosti sa domáhal žalobca predmetnou žalobou. Súd prvého stupňa mal za to, že z hľadiska náhrady trov konania hodnota vecí, ktoré boli predmetom dohody o vyporiadaní BSM je bezvýznamná, pretože predmetná dohoda, ktorej určenia neplatnosti sa domáhal žalobca v tomto konaní, nie je peňažným plnením, ani vecou, ani právom, ktorých hodnotu by bolo možné vyjadriť v peniazoch, vzhľadom k čomu súd pri posudzovaní náhrady trov konania úspešnej žalovanej vychádzal z ust. § 11 ods. 1 advokátskej tarify, keď základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu. Pre nepredloženie splnomocneným zástupcom žalovanej spolu s vyčíslením uplatnených trov konania dokladov o nákupe pohonných hmôt, súd pri cene pohonných hmôt vychádzal z cien zverejnených na stránke štatistického úradu k jednotlivým dňom, v ktorých bol splnomocnený zástupca žalovanej prítomný na pojednávaní vo veci a nie z cien pohonných hmôt, ako si ich uplatnil splnomocnený zástupca žalovanej.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobca i žalovaná.

Žalobca v celom jeho rozsahu s návrhom na jeho zrušenie (rozsudku) a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne navrhol zmenu rozsudku vyhovením žalobe. Nesúhlasil so závermi súdu prvého stupňa, mal za to, že tento nesprávne právne posúdil vec z dôvodu, že v danom prípade žalobca nemohol uplatniť svoje nároky žalobou na plnenie najmä, keď súd nepochopil, že predmetom tejto žaloby nebola výplata hodnoty členského podielu z družstevného bytu, ale bola napadnutá celá dohoda, kde jej predmetom bol celý okruh majetku, patriaceho do BSM a to dokonca aj takého (automobil slúžiaci pre podnikanie žalobcu), ktorý do BSM nepatrí, teda dôvod, pre ktorý súd návrh zamietol neexistoval a súd pri hodnotení tejto právnej skutočnosti pochybil. Pokiaľ ide o sporný podpis žalobcu na dohode o vyporiadaní BSM, aj keď tento je na prvý pohľad laika, ako aj prvého konštatovania súdu, že sa nezdá, ako podpis žalobcu, priklonil sa k znaleckému posudku, ktorý žalobca napadol a žiadal konkrétne o jeho doplnenie na základe dôkazu o identite jeho podpisu, a to predložením podpisu v knihe o osvedčovaní podpisov notárky JUDr. Anny Novákovej, ako jediný porovnateľný podpis, ktorý bol označený v dohode o vyporiadaní BSM ako podpis žalobcu, tento návrh na doplnenie dokazovania súd prvého stupňa odmietol. Ďalej dôvodil, že predložil právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, ktoré vychádza zo všeobecne akceptovaného právneho názoru, že pokiaľ účastníci dohody o vyporiadaní BSM, vyporiadanie ohľadne ich majetku uskutočnili tak, že tento nadobúda v celosti do svojho výlučného vlastníctva jeden z účastníkov bez povinnosti výplaty inému účastníkovi, o ktorý sa zväčšil jeho majetok, takáto dohoda svojím obsahom a účelom odporuje zákonu, prieči sa dobrým mravom, a preto je absolútne neplatná. Aj v tomto konaní 23Co/278/2001 Krajského súdu v Trnave jeden z účastníkov použil ten istý český judikát, avšak tento je už dávno prekonaný a nemôže sa ani subsidiárne použiť vôbec.

Žalovaná rozsudok napadla iba v časti trov konania s návrhom na jeho zmenu tak, že žalobca bude povinný zaplatiť žalovanej trovy prvostupňového konania 3.474,90 eur a trovy odvolacieho konania 760,25 eur k rukám splnomocnenkyne žalovanej. Dôvodila, že súd prvého stupňa rozhodol v tejto časti bez opory hmotnoprávnych predpisov a bez náležitého odôvodnenia svojej právnej argumentácie v rozsudku nezákonne, arbitrárne a s následkom spôsobujúcim porušenie základného práva na spravodlivé a zákonné súdne konanie, keď v odôvodnení rozsudku chýba výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti jeho rozhodnutia. Ak predmet konania nie je možné oceniť peniazmi, musí odôvodnenie zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a nesmie odporovať dobrým mravom. Súd môže uviesť, že predmet konania nie je možné oceniť peniazmi až potom, čo riadne zistí a posúdi relevantné dôvody pre takýto postup a svoje rozhodnutie musí riadne a presvedčivo odôvodniť. Ktoré dôvody sa považujú za relevantné, musí súd podrobne uviesť v rozhodnutí. V opačnom prípade musí súd vychádzať pri náhrade trov konania úspešnému účastníkovi súdneho konania zo skutočností, že predmet konania je možné oceniť peniazmi. Žalovaná sa domnieva, že predmetom dohody o vyporiadaní BSM boli veci, ktorých hodnota sa dá určiť a preto mal súd prvého stupňa postupovať podľa § 10 ods. 2 advokátskej tarify s poukazom na právny názor vyslovený v náleze sp. zn. I ÚS 119/2012 zo 16.5.2012. Mala za to, že v danej veci išlo o vyporiadanie BSM sui generis a preto je potrebné postupovať v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Všeobecná hodnota predmetu sporu bola určená súčtom hnutelných vecí vo výške 22.156,94 eur a hodnoty členského podielu v Bytovom družstve Trnava k 4-izbovému bytu na E. XX, I. vo výške 79.000 eur, t. j. spolu vo výške 101.156,94 eur, uvedených v dohode o vyporiadaní BSM, ktorej určenie neplatnosti bolo predmetom súdneho konania. Pre prípad ak by mal súd dôvodné pochybnosti o hodnote predmetu konania navrhol, aby súd nechal vypracovať znalecký posudok za účelom zistenia hodnoty predmetu konania.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. vec v celom rozsahu v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní účastníkov konania, podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa treba vo veci samej považovať za vecne správny, nakoľko súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere dostatočnej pre jeho rozhodnutie a vec i správne posúdil po právnej stránke.

Predovšetkým sa žiada uviesť, že tu nejestvoval dôvod, pre ktorý by sa odvolací súd nemal stotožniť s podstatou argumentácie súdu prvého stupňa vo veci samej (pojatou ním do odôvodnenia napadnutého rozsudku a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia v tejto časti, teda najmä záver o tom, že na žalobe o určenie neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM nebol daný naliehavý právny záujem). Pre správnosť a výstižnosť takýchto dôvodov a navyše i pre ich podanie objektívne zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom by tak zo strany odvolacieho súdu postačovalo i len konštatovanie ich správnosti a odvolanie

sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), avšak pre úplnosť a aj v záujme vysporiadania sa s tzv. odvolacími námietkami sa javí vhodné uviesť (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) ešte nasledovné :

Žalobca odvolaním neposkytol akýkoľvek relevantný (právne významný) argument (i keď argumenty počas konania varioval), ktorý by mal za následok zmenu spôsobu nazerania na problém existencie jeho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neplatnosti dohody.

Naliehavý právny záujem na požadovanom určení (podľa § 80 písm. c/ O. s. p.) je základným procesným predpokladom každej určovacej žaloby (s výnimkou určení s prezumovaným, teda predpokladaným naliehavým právnym záujmom, o aký prípad však v prejednávanej veci nešlo), pričom bez existencie takéhoto predpokladu je vylúčené zaoberanie sa konkrétnou žalobou vecne. Uvedené znamená, že v konaní o určení existencie či neexistencie práva alebo právneho vzťahu je vyriešenie si otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení prvou povinnosťou súdu, pretože len kladná odpoveď na takúto otázku poskytuje priestor pre ďalšie konanie vo veci samej (teda najmä pre dokazovanie zamerané na vecnú podstatu problému), kým naopak odpoveď záporná (rozumej záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu) má viesť k bezodkladnému zamietnutiu žaloby (nielen z dôvodu čo najväčšej hospodárnosti konania, ale spravidla i pre naznačenie cesty k ochrane práv účastníkov procesne prípustným spôsobom - ktorým je spravidla buď iné než požadované určenie alebo naopak plnenie, pokiaľ takáto cesta pravda vôbec existuje).

Určovacie žaloby všeobecne majú potom podľa teórie procesného práva aj relevantných záverov rozhodovacej praxe súdov v tejto oblasti opodstatnenie tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia (nakolko určovacia žaloba podľa § 80 písm. c/ O. s. p. má charakter prostriedku preventívnej ochrany práva a naopak nápravu stavu vzniknutého porušením práva je už zásadne spôsobilá odstrániť len žaloba na plnenie, teda žaloba podľa § 80 písm. b/ O. s. p.). Okrem toho tu však musí byť stav právnej neistoty žalobcu, ktorý má určovacia žaloba odstrániť, pričom naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení tkvie v tom, že práve takéto určenie (nie teda žiadne iné) vyrieši všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi a vytvorí tak aj pevný právny podklad pre ich budúce právne vzťahy (čiže najmä vytvorí prekážku pre prípadné ďalšie určenia a podľa možnosti predíde aj sporom o plnenia). Práve z toho však plynie záver sformulovaný takto v nie až tak dávnej dobe a síce ten, že naliehavý právny záujem nemôže byť daný tam, kde právna otázka majúca sa vyriešiť v konaní o určení má len povahu otázky predbežnej či čiastkovej vo vzťahu k inej právnej otázke, ktorá sa môže sama stať predmetom určovacej žaloby. Z takejto filozofie inak evidentne vychádza aj rozhodná úprava procesného práva, pokiaľ priamo ani nepredpokladá žaloby o neplatnosť právnych úkonov (pri zjavnom uvedomovaní si len predbežného významu otázok platnosti či neplatnosti právnych úkonov pre otázky existencie či neexistencie práv alebo právnych vzťahov).

Z obsahu spisu vyplýva, že už uvedeným sa žalobca neriadil.

Odvolací súd sa stotožňuje s podstatou argumentácie súdu prvého stupňa, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení nie je daný. V prípade neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM by totiž prišlo (v prípade nepodania žaloby o vyporiadanie BSM účastníkov na súd do 3 rokov od zániku BSM, ktoré sa zo spisu nepodáva) k vyporiadaniu BSM zo zákona (s poukazom na § 149 ods. 4 O. z.) a nie k zadržaniu-vráteniu pôvodného stavu masy BSM (čím žalobca zdôvodňoval svoj naliehavý právny záujem na ostatnom pojednávaní) a platilo by, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa účastníci vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastníci používa, o ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach by platilo, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké, to isté by platilo primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné. Vec pôvodne patriaca do masy BSM účastníkov by tak bola vo výlučnom vlastníctve jedného z účastníkov, prípadne v podielovom spoluvlastníctve účastníkov podľa stavu užívania veci v rozhodnom čase (uplynutia trojročnej lehoty od zániku BSM) a nebol by tu už žiaden majetok patriaci do BSM, ohľadne rozsahu ktorého chcel mať žalobca právnu istotu (čím zdôvodňoval naliehavý právny záujem na požadovanom určení v žalobe).

Podstata nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení tkvela v tom, že na ochranu žalobcom tvrdených práv mohol žalobca z procesného hľadiska žalovať na iné ako požadované určenie a právna otázka majúca sa vyriešiť v konaní o požadovanom určení má len povahu otázky predbežnej či čiastkovej vo vzťahu k inej právnej otázke, ktorá sa môže sama stať predmetom určovacej žaloby.

V žalobe žalobca dôvodil, že naliehavý právny záujem spočíval v potrebe právnej istoty ohľadne rozhodnutia o členstve v bytovom družstve a o spoločnom nájme k bytu. Družstevný byt však nepatril do masy BSM a dohoda o zrušení práva spoločného nájmu k tomuto bytu bola iba inkorporovaná do Dohody o vyporiadaní BSM, pokiaľ ju mal žalobca za neplatnú mohol sa z procesného hľadiska (otázne však je či úspešne) domáhať určenia, že je spoločným nájomcom tohto bytu, otázka platnosti dohody by sa riešila ako predbežná otázka).

Z týchto dôvodov a tiež dôvodov predostretých už súdom prvého stupňa preto muselo byť vylúčené, aby žalobca mohol mať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM, na čom nič nemohla zmeniť žiadna z výhrad uplatnených odvolaním žalobcu.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

V časti o trovách konania žalovaná odvolaním spochybnila správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa argumentujúc, že v prejednávanej veci išlo o vyporiadanie BSM sui generis, od čoho sa odvíja cena úkonov právnych služieb ako ju uplatnila žalovaná (podľa § 10 ods. 2 advokátskej tarify) a nie ako ju určil súd (podľa § 11 ods. 1 advokátskej tarify).

Odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že v prejednávanej veci nešlo o žalobu o vyporiadanie BSM sui generis, ale o osobitnú žalobu o neplatnosť právneho úkonu (dohody o vyporiadaní BSM), súd prvého stupňa rozhodnutie v tejto časti dostatočne, správne, výstižne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil.

Súd prvého stupňa vecne správne rozhodol, keď podľa § 142 ods.1 O. s. p. v konaní plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania a pri nedostatku dôvodov spochybniť určenie výšky priznanej náhrady trov konania žalovanej by tak bolo namieste potvrdenie napadnutého rozsudku aj v časti trov konania (podľa § 219 ods. 1 O. s. p.), nebyť v tejto časti nesprávnej formulácie výroku spočívajúcej v uvedení slovného spojenia „Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 609,99 eur a iné trovy konania v sume 150 eur k rukám advokáta žalovanej, a to do 3 dní.“ namiesto správneho spojenia „Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 609,99 eur na trovách právneho zastúpenia a v sume 150 eur na iných trovách konania, všetko splnomocnenkyňi žalovanej do 3 dní.“. V časti o trovách konania totiž súd prvého stupňa ním zvolenou formuláciou príslušného čiastkového výroku rozsudku vytvoril dojem, akoby pojmy „trovy konania“ a „trovy právneho zastúpenia“ boli dvoma samostatnými (na sebe nezávislými) množinami (z matematického hľadiska), hoci je to presne naopak (druhý z pojmov je tu podmnožinou prvého) a zákonu zodpovedajúcim je tu obrátenie poradia a rozlišovanie na tzv. advokátske a iné trovy, samozrejme len za predpokladu vzniku v konkrétnej veci jedného aj druhého typu trov (tu por. § 151 ods. 8 O. s. p.). Ak u fyzických osôb advokátov súdna prax zákonnú povinnosť zaplatiť náhradu „advokátovi“ (§ 149 ods. 1 O. s. p.) prakticky bezvýnimočne interpretuje tak, že oprávneným tu nie je priamo advokát, ale náhrada sa má zaplatiť účastníkovi s právom na náhradu trov konania „k rukám advokáta“ a proti takejto interpretácii aktuálne neexistujú žiadne relevantné argumenty; podobne tvorivo je treba pristúpiť i k novej možnosti zastupovania právnickými osobami. U tých je všeobecne známou skutočnosťou (bez potreby dokazovania), že žiadne ruky nemajú a preto je potrebné povinnosť na platenie takýmto osobám vyjadriť inak (ktorú formu tunajší súd štandardne vyjadruje prvotným priradením označenia zastupujúcej právnickej osobe, napr. výrazom „splnomocnenkyňa“, keďže tu ide o tú obchodnú spoločnosť a teda právnickú osobu s právnou formou v ženskom rode a následne ukladaním povinnosti za pomoci slov „Y. je povinný zaplatiť ... X. a to splnomocnenkyňi X.“).

To bol dôvod, pre ktorý odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania ako inak vecne správny podľa § 220 O. s. p. zmenil spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto svojho rozsudku.

Podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. súdu prvého stupňa nariadil opravu nesprávnosti v úvodnej časti jeho rozsudku, spočívajúcej v uvedení nesprávneho obchodného mena (nadbytočný text „Advokátskou kanceláriou“) a neuvedenie právnej formy (s. r. o.) u splnomocnenkyne žalovanej.

V odvolacom konaní vo veci samej rovnako ako v konaní prvostupňovom bola plne úspešnou žalovaná (formálnou zmenou rozsudku neutrpela, kým žalobca so svojim odvolaním neuspel ani len sčasti) a bola to tak ona, komu vzniklo tiež právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovaná podala návrh na priznanie jej náhrady trov odvolacieho konania a to len na trovách právneho zastúpenia v sume 760,25 eur, v neskoršom vyčíslení po vyhlásení tohto rozsudku odvolacieho súdu už uplatňovala iba 351,70 eur. Odvolací súd však považoval za účelné trovy s nárokovateľnou náhradou odmeny za 3 úkony právnych služieb (odvolanie iba voči trovám konania zo 16.12.2013 - odmena iba vo výške polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, písomné vyjadrenie k odvolaniu vo veci samej z 3.2.2014 a účasť na pojednávaní odvolacieho súdu 10.6.2015, podľa § 13a ods. 1 písm. c/ a d/ a ods. 2 písm. b/ advokátskej tarify v aktuálnom znení) v sume 156,41 eur (1 x 30,04 eur, 1 x 61,84 eur, 1 x 64,53 eur), 3 paušálnych náhrad k nim (jednej sumou 7,81 eur za úkon urobený v roku 2013, druhej sumou 8,04 eur za úkon urobený v roku 2014 a tretej sumou 8,39 eur za úkon z roku 2015) v sume 24,24 eur, náhrady za stratu času na trase Bratislava - Trnava a späť za 4 začaté polhodiny (4 x 13,98 eur) v sume 55,92 eur a cestovného 28,10 eur (7,60 eur náhrada za spotrebované pohonné hmoty pri priemernej spotrebe 5,6l/100 km, cene 1,211 eur a 20,50 eur zák. náhrada 0,183 eur za 112 km), spolu 264,67 eur (156,41 eur + 24,24 eur + 55,92 eur + 28,10 eur), po pripočítaní 20% DPH v sume 52,93 eur, nárokovateľná náhrada spolu 317,60 eur (odmena podľa § 11 ods. 1 písm. a/ advokátskej tarify, paušálne náhrady podľa § 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 rovnakej tarify a DPH podľa § 18 ods. 3 tej istej tarify), takúto sumu odvolací súd uložil neúspešnému žalobcovi zaplatiť úspešnej žalovanej a to splnomocnenkyni žalovanej (§ 149 ods. 1 O. s. p.) v zákonnej lehote 3 dní (§ 160 ods. 1 O. s. p. a nezistenie dôvodu pre výnimku z pravidla), pričom napokon v tomto prípade pre vznik len trov právneho zastúpenia nebol dôvod prisudzovanú náhradu členiť (§ 151 ods. 8 O. s. p. a contrario).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti uložené rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom nebudú splnené dobrovoľne v určenej lehote, možno sa ich splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.